

V daném případě nabylo sice rozvrhové usnesení moci práva, avšak dokud dražební podmínky nejsou splněny, nelze vzhledem k možnosti relicitace povolit vklad práva vlastnického pro vydražitele, tím méně tedy výmaz práv zástavních simultanně na jiné nemovitosti váznoucích za současného vkladu nároku náhradního.

Vklad nároku náhradního také předpokládá dle doslovu § 222. ex. ř. skutečné splnění podmínek dražebních (arg. slova: in der Rangordnung der ganz oder teilweise getilgten und gleichzeitig zu löschenden Forderung), což v daném případě soudu prokázáno nebylo.

Bylo by tedy předčasně vkládati náhradní nárok dle § 222. ex. ř. na realitu nevydraženou, není-li jisto, zda se rozvrhové usnesení uskuteční, neboť nelze-li rozvrhové usnesení pro nesplnění dražebních podmínek provést, nesmí se provést ani důsledky z rozvrhového usnesení plynoucí.

Stížnost Dra S. na toto usnesení c. k. krajský soud v Olomouci usnesením ze dne 11. ledna 1908 $\frac{R\ I\ 5/8}{20}$ zamítl.

D ů v o d y :

Soud rekursní přidal se úplně k důvodům, jež soudce první pro své zamítavé usnesení uvedl a jež se stavem věci, jakož i se zákonem docela se srovnávají. K důvodům těm se ještě podotýká, že se ustanovení rozvrhového usnesení — že totiž po právoplatnosti jeho nařízen bude k návrhu oprávněných účastníků vklad vykonatelných náhradních nároků na nemovitosti vl. č. 64 v Bochoři za současného výmazu obnosu 670 K 70 h z pohledávky 1400 K — vyložiti dá jen v ten způsob, že se vklad, o nějž jde, povolí po právoplatnosti onoho usnesení a jakmile ostatní nezbytné podmínky onoho knihovního jednání nastanou, což se výslovně říci nepotřebovalo a také neřeklo. K těmto nezbytným podmínkám náleží též s o u č a s n ý v ý m a z obnosu 678 K 70 h, o nějž nikdo — ani rekurent — nepožádal, poněvadž dražební podmínky dosud splněny nebyly; zástavní právo pro náhradní nárok nemohlo býti vtěleno, dokud celá pohledávka 1400 K na zatížené realitě vázne. Až část pohledávky simultanně váznoucí, rozvrhovým usnesením stanovená vymazána bude, pak teprve se uprázdní místo pro náhradní nárok vůbec. —

Dr. K. Mareš.

Stačí k pactu in favorem tertii za účelem knihovního vkladu obyčejná legalisovaná smlouva trhová či jest nutným akt notářský?

Trhovou smlouvou ze dne 20. září 1907 uzavřenou mezi Františkou P., jakožto prodavatelkou a mezi synem jejím Františkem P. a s n a c h o u Františkou P., jakožto kupiteli, prodala Františka P. svůj podsedeček č. 66 ve Staré Vsi kn. vl. č. 174 manželům Františku a Františce P. za smlouvenou cenu trhovou per 9311 K

60 h. Na úplné zaplacení této tržové ceny per 9311 K 60 h přijali kupitelé ku vyrovnání a od téhož dne k úrokování pohledávky v úhrnném obnosu per 9311 K 60 h na tomto podsedku vážnoucí a podotýkají ve II. odstavci smlouvy výslovně, že tímto převzetím jest celá tržová cena vyčerpána a že prodávatelka od kupitelů již ničeho pohledávati nemá. Přes to však vsunut jest do této smlouvy hned další odstavec (III.), že kupitelé zřizují beze srážky z tržové ceny doživotnou a bezplatnou výměnu jednak prodávatelce, jednak osobě třetí (pactum in favorem tertii).

Okresní soud v P. zamítl žádost kupitelů za vklad této výměny z důvodu, že kupitelé koupili podsedeč č. 66. vl. č. 174 ve Staré Vsi za dluhy obnosem 9311 K 60 h pojištěné, podotknuvše výslovně, že tím jest celá tržová cena vyčerpána. Důsledkem toho nemůže prodávatelka kupitelům z důvodu smlouvy tržové ukládati značná břemena, jaká v odstavci III. tržové smlouvy uvedena jsou a jest-li tedy kupitelé břemena ta na se vzali, jednalo se v tomto případě též o smlouvu darovací, o níž však — nehledíc k formě, jakou tato smlouva vyžaduje — není ani řeči. U Jana P., který ani prodátelem není jest pak vyhrazená výměna skutečně darováním, vyžadujícím formy notářského aktu.

C. k. krajský soud v Olomouci usnesením ze dne 15. listopadu 1907 $\frac{\text{R IV. 68/7}}{2}$ vyhověl rekursu kupitelů a žádaný vklad práva výměny dle odst. III. citované smlouvy povolil.

D ů v o d y:

V první řadě sluší konstatovati, že z kupní smlouvy ze dne 20. září 1907 nevychází, že smlouvající strany ustanovením, že Františka P. prodává Františku a Františce P. podsedeč č. 66 ve Staré Vsi za obnos pojištěným dluhům se rovnající, na jevo dali, že tato usedlost právě jenom tuto cenu má, totiž, že větší cenu nemá; při tom se poukazuje na to, že jistě smlouvající strany na myslí měly, že podsedeč č. 66. ve Staré Vsi má větší cenu než obnáší pojištěné dluhy, jinak by v odstavci III. tržové smlouvy kupitelé nezřídili manželům Františku a Františce P. výměnu bez srážky z kupní ceny.

Ustanovení podmínek kupní smlouvy je však věc stran samých; nelze tedy s určitostí tvrditi, že zřízení výměny pro manžely Jana a Františku P. dle odstavce III. citované kupní smlouvy stalo se bezplatně nebo částečně bezplatně. Naopak kupní smlouva ze dne 20. září 1907 musí se považovati za platně uzavřenou. Proto také jsou tu náležitosti § 26. kn. z., neboť listina zhotovena jest ve formě pro její platnost nařízené a také právní důvod, totiž kupní smlouva, jest dán. Rovněž podmínky § 94. odst. 3. a 4. kn. z. jsou dány, ana kupní smlouva zřízena jest v takové formě, která se pro vtělení vyžaduje: žádost manželů P. zakládá se na předložené kupní smlouvě ze dne 20. září 1907.

Dr. Mareš.